

ÎNCHEIERE

16 august 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul Iulia Sîrcu
Judecătorii Luiza Gafton, Mariana Pitic

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursurilor declarate de către Valentina Rusu și reprezentantul acesteia, avocatul Olga Stoianova și de către Ministerul Tehnologiei Informației și Comunicațiilor,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a Valentinei Rusu împotriva Ministerului Tehnologiei Informației și Comunicațiilor cu privire la încasarea restanței salariale pentru suplinirea funcțiilor și a indemnizației unice de concediere, repararea prejudiciului material și moral,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 24 ianuarie 2017, prin care a fost admis apelul declarat de către reprezentantul Valentinei Rusu, avocatul Olga Stoianova, casată integral hotărârea Judecătorei Centru municipiul Chișinău din 08 iulie 2016 și emisă o nouă hotărâre cu privire la respingerea acțiunii,

c o n s t a t ă:

La data de 13 august 2015, Valentina Rusu a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Tehnologiei Informației și Comunicațiilor cu privire la încasarea restanțelor salariale pentru suplinirea funcțiilor și a indemnizației unice de concediere.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat că, în perioada 16 februarie 1998-24 august 2012, a fost angajată în cadrul Ministerului Tehnologiei Informației și Comunicațiilor, deținând funcțiile de șef-interimar al Direcției reglementare tehnică și standardizare, șef al Secției reglementare tehnică și șef al Serviciului standardizare din cadrul DRTS, fapt confirmat prin înscrisurile din carnetul de muncă nr.AA0130626.

Menționează că, în perioada 24 decembrie 2009 - 23 iunie 2010, a suplinit funcția de șef al Direcției reglementare tehnică și standardizare în scopul realizării acțiunilor prevăzute în planul de activitate al Ministerului Tehnologiei Informației și Comunicațiilor, cu toate că în carnetul de muncă, la poziția 37 este indicat transferul ei în funcția de șef al Secției reglementare tehnică paralel cu funcția deținută.

Sușține că, a continuat, la indicațiile conducerii pârâtului, să îndeplinească și funcția de șef al Serviciului standardizare, deoarece permanent în cadrul Direcției reglementare tehnică și standardizare, inclusiv în cadrul Secției reglementare tehnică și Serviciului standardizare nu erau persoane, care ar fi putut asigura activitatea acestuia pe perioada lipsei sale motivate de la locul de muncă - concediul anual, concediul medical și altele.

Afirmă că, a informat de nenumărate ori conducerea pârâtului despre problemele existente în Direcția reglementare tehnică și standardizare și lipsa de cadre competente, dar nu s-a luat nici o atitudine.

Consideră că, conducerea pârâtului a încălcat grav prevederile Codului muncii, cerându-i ilegal să poarte răspundere pentru activitatea Direcției reglementare tehnică și standardizare, făcând presiuni asupra sa prin impunerea de a participa la ședințele de lucru de pe lângă Ministrul Tehnologiei Informației și Comunicațiilor, or, ea activa suplimentar pentru 4 persoane necesare conform statelor de personal în condiții stresante și create artificial, fără nici o motivare și avea în subordine doar un tânăr specialist, care s-a concediat la data de 01 iunie 2012.

Relevă că, în scopul realizării acțiunilor prevăzute în planurile de activitate ale pârâtului pentru anii 2011 și 2012, aprobate și amplasate pe pagina web a ministerului, s-a adresat în repetate rânduri conducerii pârâtului cu cereri, prin care a solicitat confirmarea și achitarea suplimentului de cumulare a funcției în lipsa șefului Direcției reglementare tehnică și standardizare în perioadele 12 decembrie 2011-31 decembrie 2011, 18 ianuarie 2012-25 ianuarie 2012 și 01 februarie -16 februarie 2012 în conformitate cu prevederile art. 30 alin. (1) lit. b) al Legii nr. 355-XVI din 23 decembrie 2005 cu privire la sistemul de salarizare în sectorul bugetar și ale pct. 13 din Hotărârea Guvernului RM nr. 525 din 16 mai 2006.

Mai relevă că, fișa postului pentru funcția de șef al Direcției reglementare tehnică și standardizare stabilește că, în lipsa șefului direcției, atribuțiile de funcție se încredințează în corespundere cu ponderea ierarhică șefului secției reglementare tehnică, cu achitarea diferenței de salariu pentru perioadele în care șeful de direcție a lipsit, la fel stabilind și art. 49 al Legii nr. 158-XVI din 04 iulie 2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public.

Invocă că, cererile sale au fost luate la control și înregistrate în cancelaria ministerului cu nr. P-2422 din 20 decembrie 2011 și R-161 din 04 mai 2012, la care nu a primit nici un răspuns, considerând că conducerea ministerului a încălcat și prevederile Legii cu privire la petiționare.

Declară că, ulterior, funcția de șef al Direcției reglementare tehnică și standardizare a rămas vacantă, începând cu 16 februarie 2012 până la destituirea sa ilegală din funcția publică la 24 august 2012, iar acțiunile din planul Ministerului pentru anul 2012 i-au fost repartizate pentru executare și au fost realizate integral și în termenul stabilit de planul nominalizat și, anume, a monitorizat elaborarea, adoptarea și publicarea a 3 reglementări tehnice în Monitorul Oficial al RM nr. 54-59 din 23 martie 2012, astfel, obligațiile sale în calitate de șef al Secției reglementare tehnică au fost realizate cu 3 luni înainte de termen.

Menționează că, la data de 02 iulie 2012, a prezentat conducerii pârâtului nota informativă nr. R-257 cu privire la realizarea integrală a pct. 3.2 din planul „Preluarea și adoptarea standardelor internaționale, regionale (europene și interstatale) și ale altor state pentru domeniul Tehnologiei Informației și Comunicațiilor în calitate de standarde naționale”, în cadrul Comitetului Tehnic de Standardizare CT28 „Tehnologia informației” și CT29 „Comunicații electronice” - în total 198 standarde, iar ulterior, informația în cauză a expedit-o Institutului Național de Standardizare și Metrologie pentru includerea a 198 standarde în Programul Național de Standardizare pentru anul 2013.

Sușține că, documentele prezentate probează faptul că a suplinit funcțiile vacante de șef al Direcției reglementare tehnică și standardizare în perioada decembrie 2011-24 august 2012 adică timp de 08 luni și funcția de șef al Serviciului standardizare, deoarece începând cu 24 decembrie 2009, această funcție a fost vacantă timp de 02 ani și 07 luni, iar 16 procese-verbale ale ședințelor de lucru pe lângă Ministrul Tehnologiei Informației și Comunicațiilor cu șefii subdiviziunilor aparatului central al pârâtului confirmă participarea sa la toate ședințele de lucru pe lângă Minister.

Afirmă că, Hotărârea Guvernului RM nr. 525 din 16 mai 2006 privind salarizarea funcționarilor publici și persoanelor care efectuează deservirea tehnică stabilește suplimente în mărime de cel puțin 50 % din salariul de funcție al lucrătorului absent pentru cumularea funcțiilor unor lucrători temporar absenți.

Relevă că, grila de salarizare pentru funcția de șef al Direcției reglementare tehnică și standardizare constituie 1 700 lei, iar grila de salarizare pentru funcția șef serviciu standardizare constituie 1 400 lei, astfel, consideră că, pârâtul urma să-i achite pentru munca suplimentară și, anume, pentru suplinirea funcției de șef serviciu standardizare în perioada 24 decembrie 2009-24 august 2012, funcție vacantă timp de 02 ani și 07 luni, restanțele constituind 50% din 1 400 lei = 700 lei lunar, pentru 02 ani și 07 luni x 700 lei = 21 700 lei; pentru suplinirea funcției de șef al Direcției în perioada 12 decembrie 2011-24 august 2012, funcție vacantă pe o perioadă de 08 luni, restanțele constituie 50% din 1 700 lei = 850 lei lunar, pentru 08 luni x 850 lei = 6 800 lei.

Invocă că, în ceea ce privește activitatea sa în calitate de secretar al Comitetului Tehnic de Standardizare CT-29 „Comunicații electronice”, ea a preluat această activitate din 01 februarie 2010 în conformitate cu hotărârea Institutului Național de Standardizare și Metrologie nr. 281-ST din 01 februarie 2010.

Declară că, în temeiul Regulamentului General RG 29-02-54:2001 și modificările ulterioare „Normativele manoperei și modul de determinare al costului elaborării documentelor normative de standardizare”, aprobat prin hotărârea Departamentului „Moldova-Standard” nr. 1027-ST din 21 noiembrie 2001, costul elaborării unei reglementări tehnice se calculează după o anumită formulă, prevăzută în acest Regulament și constituie 111 753 lei.

Mai declară că, despre acest fapt a informat conducerea pârâtului nu o singură dată, cât și a participat pe această temă la discuții în cadrul unei mese rotunde, organizată de către Ministerul Economiei.

Menționează că, pct. 4.2 din RG 29-02-54:2001 stabilește valoarea coeficientului de stimulare a activității comitetului tehnic Kct și constituie 0,1. În așa

mod, $0,1 \times 111\,573 = 11\,157,30$ lei, ce reprezintă suma de bani ce revine pentru stimularea activității Comitetului Tehnic de Standardizare CT-29 în cazul examinării în cadrul ședințelor comitetului tehnic a unei reglementări tehnice.

Sușține că, toate 9 reglementări tehnice au fost examinate în cadrul ședințelor comitetelor tehnice de standardizare CT28 și CT29 după consultările publice și mai apoi au fost publicate în Monitorul Oficial al RM în perioada 23 aprilie 2010-23 martie 2012, iar după semnarea Acordului de deținere a secretariatelor Comitetelor Tehnice de Standardizare nr. 6 din 11 noiembrie 2011, încheiat între Ministerul Tehnologiei Informației și Comunicațiilor și Organismul Național de Standardizare, în cadrul ședințelor Comitetului Tehnic CT29 au avut loc dezbateri pe marginea rezultatelor consultărilor publice asupra a 3 reglementări tehnice, mai apoi au fost publicate în Monitorul Oficial al RM nr. 54-59 din 23 martie 2012.

Consideră că, suma de 33 471,90 lei trebuia să-i fie achitată pentru activitatea în calitate de secretar executată de ea, începând cu 01 februarie 2010 până la destituirea sa din funcția publică - 24 august 2012, adică 2,6 ani de activitate, revenindu-i pe lună suma de 1115,73 lei, astfel, restanțele neachitate pentru activitatea sa în calitate de secretar al Comitetului Tehnic de Standardizare CTS-29 pe o perioadă de 2,6 ani constituie 33471,90 lei.

Afirmă că, după reducerea statelor de personal, a solicitat achitarea indemnizației unice egale cu 6 salarii medii lunare, precum și a unei indemnizații de șomer egală cu un salariu mediu lunar, în modul stabilit de art. 42 alin. (3) al Legii privind funcția publică și statutul funcționarului public, în baza cărora pârâtul este obligat să achite indemnizația unică în proporție de 50% din salariul funcției deținute pentru fiecare an complet de activitate și, anume, de 14 ani și 06 luni, timp în care i-a fost acordat gradul de calificare Consilier de Stat clasa II (350 lei), fapt care a fost consemnat în carnetul de muncă nr. AAO139626, poziția 34, salariul său de funcție la momentul încetării raporturilor de serviciu constituind 1500 lei.

Relevă că, odată cu obținerea calificativului de evaluare „bine”, pârâtul trebuia să-i achite 15% din salariul de funcție determinat conform gradului și treptei de salarizare deținute la momentul depunerii cererii, salariul de funcție constituind 1500 lei, iar conform gradului de calificare deținut îi revenea suma de 350 lei, astfel încât indemnizația unică pentru 14,6 ani de activitate în serviciul public constituie 4051,50 lei.

Solicită încasarea forțată de la pârât a restanțelor salariale pentru suplinirea funcției de șef al Serviciului standardizare în perioada 24 decembrie 2009-24 august 2012 în sumă de 21 700 lei, pentru suplinirea funcției de șef al Direcției reglementare tehnică și standardizare în perioada 12 decembrie 2011-24 august 2012 în sumă de 6 800 lei și pentru activitatea în calitate de secretar al Comitetului Tehnic de Standardizare CT29 „Comunicații electronice” în perioada 01 februarie 2010-24 august 2012 în sumă de 33471,90 lei, încasarea forțată de la pârât a indemnizației unice pentru activitatea în serviciul public timp de 14 ani și 06 luni în sumă de 4 051,50 lei și încasarea de la pârât a cheltuielilor de judecată în mărime de 75,25 lei.

Prin cererea de concretizare a pretențiilor din 07 decembrie 2015, Valentina Rusu a solicitat încasarea forțată din contul pârâtului a salariului de funcție al șefului

secției în perioada 01 aprilie 2012-24 august 2012 în sumă de 11560,10 lei și a restanțelor salariale pentru suplinirea funcției de șef al Serviciului standardizare în perioada 24 decembrie 2009-24 august 2012 în sumă de 29025,70 lei, pentru suplinirea funcției de șef al Direcției reglementare tehnică și standardizare în perioada 12 decembrie 2011-24 august 2012 în sumă de 18866,85 lei și pentru activitatea de secretar al Comitetului Tehnic de Standardizare CT29 „Comunicații electronice” în perioada 01 februarie 2010-24 august 2012 în sumă de 33471,90 lei, încasarea forțată a indemnizației unice pentru activitatea în serviciul public timp de 14 ani și 06 luni în sumă de 12 245,25 lei și încasarea de la pârât a cheltuielilor de judecată în mărime de 75,25 lei.

Prin cererea de concretizare a pretențiilor din 14 aprilie 2016, Valentina Rusu a solicitat repunerea în termen și încasarea din contul pârâtului a restanțelor salariale, inclusiv indexarea cu 0,1 la sută din suma neplătită în termen pentru fiecare zi de întârziere pentru exercitarea funcției de șef al secției în perioada 01 aprilie 2012-24 august 2012 în mărime de 11560,10 lei (0,1% constituie 11,56 lei/zi x (365 zile x 3,6 ani)=15189,84 lei), pentru suplinirea funcției de șef al Serviciului standardizare în perioada 24 decembrie 2009-24 august 2012 în sumă de 29025,70 lei (0,1% constituie 29,02 lei/zi x 1314 zile = 28139,76 lei), pentru suplinirea funcției de șef al Direcției reglementare tehnică și standardizare în perioada 12 decembrie 2011-24 august 2012 în sumă de 18866,85 lei (0,1% constituie 18,86 lei/zi x 1314 zile = 24782 lei), pentru activitatea în calitate de secretar al Comitetului Tehnic de Standardizare CT29 „Comunicații electronice” în perioada 01 februarie 2010-24 august 2012 în sumă de 33 471,90 lei (0,1% constituie 33,47 lei/zi x 1314 zile = 43982 lei), a indemnizației unice pentru activitatea în serviciu public timp de 14 ani și 06 luni în sumă de 12245,25 lei (0,1% constituie 12,25 lei/zi x 1314 zile = 16090,25 lei) și încasarea de la pârât a sumei de 202680 lei, cu titlu de prejudiciu material și a cheltuielilor de judecată în sumă de 404,65 lei.

Prin cererea de majorare a cuantumului pretențiilor, reclamanta a solicitat încasarea din contul pârâtului a sumei de 25000 lei, cu titlu de prejudiciu moral.

Prin hotărârea Judecătorei Centru, mun. Chișinău din 08 iulie 2016 pretențiile cu privire la încasarea restanțelor salariale pentru suplinirea funcțiilor au fost respinse ca tardive, iar pretențiile cu privire la încasarea indemnizației unice de concediere, repararea prejudiciului material și moral și încasarea cheltuielilor de judecată au fost respinse ca nefondate.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 24 ianuarie 2017 a fost admis apelul declarat de către reprezentantul Valentinei Rusu, avocatul Olga Stoianova, casată integral hotărârea primei instanțe și emisă o nouă hotărâre, prin care acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

Instanța de apel, concluzionând că, soluția primei instanțe cu privire la tardivitatea pretențiilor apelantei este eronată, a reținut că, conform art. 143 din Codul muncii, angajatorul are obligația de a achita salariatului toate drepturile salariale la data eliberării din funcție a acestuia, astfel, termenul de prescripție pentru încasarea drepturilor salariale a început să curgă de la respectiva dată – 24 august 2012, iar

apelanta a depus prezenta cerere de chemare în judecată la data 13 august 2015, adică ultima s-a încadrat în termenul de prescripție.

Respingând pretențiile apelantei cu privire la încasarea restanțelor salariale pentru suplinirea funcției de șef al Serviciului standardizare și a funcției de șef al Direcției reglementare tehnică și standardizare, instanța de apel a relevat că, apelanta, în perioada 24 decembrie 2009-23 iunie 2010, a exercitat funcția de șef interimar al Direcției reglementare tehnică și standardizare și, respectiv, substituirea funcției de șef serviciu standardizare era realizată, conform fișelor de post, în calitate de titular al obligațiilor funcționale ale funcției de șef al Direcției enunțate, iar ulterior, din 23 iunie 2010, aceasta, deținând funcția de șef al Secției reglementare tehnică, substituia în calitate de titular și funcția de șef al Direcției reglementare tehnică și standardizare.

De asemenea, instanța de apel a mai relevat că, calculele prezentate de către apelantă pentru pretinsa cumulare a funcțiilor de șef al Serviciului standardizare și șef al Direcției reglementare tehnică și standardizare sunt neîntemeiate, or, aceasta, fiind titularul substituirii, nu beneficiază de dreptul de încasare a suplimentelor pentru cumulare, motiv pentru care punerea la baza acestor calcule a dispozițiilor art. 18 alin. (2) și a anexelor nr. 1 și nr. 2 ale Legii privind sistemul de salarizare a funcționarilor publici sunt nefondate.

Respingând pretenția apelantei cu privire la încasarea restanțelor salariale pentru exercitarea funcției de șef al Secției reglementare tehnică în perioada 01 aprilie 2012-24 august 2012, instanța de apel a reținut că, conform art. 18 alin. (3) din Legea enunțată, apelanta nu a prezentat probe, ce ar confirma emiterea de către intimat a actului administrativ, prin care i-ar fi fost acordate treapta și gradul de salarizare pretinse de aceasta și nici probe, care ar confirma că, intimatul ar fi fost obligat prin hotărâre judecătorească să emită un astfel de act administrativ la acțiunea apelantei, ce ar fi fost înaintată în temeiul Legii contenciosului administrativ.

Instanța de apel, respingând pretenția apelantei cu privire la încasarea restanței salariale pentru activitatea în calitate de secretar al Comitetului Tehnic de Standardizare CT29 „Comunicații electronice” în perioada 01 februarie 2010-24 august 2012, a menționat că, apelanta a fost desemnată în această calitate prin hotărârea Institutului Național de Standardizare și Metrologie nr. 281-ST din 01 februarie 2010, iar art. 7 alin. (6) din Legea cu privire la standardizare, invocat de către apelantă drept temei de înaintare a acestei pretenții, a fost introdusă prin Legea nr. 32 din 06 martie 2012 și este în vigoare din 20 aprilie 2012. În același context, instanța de apel a mai menționat că, conform afirmațiilor apelantei, proiectele tehnice pentru a căror elaborare solicită încasarea sumei de 33471,90 lei au fost publicate în Monitoarele Oficiale ale RM nr. 58-60 din 23 aprilie 2010, nr. 46-52 din 01 aprilie 2011 și nr. 54-59 din 23 martie 2012, adică până la intrarea în vigoare a normei enunțate, ce nu produce efecte retroactive în temeiul art. 46 din Legea privind actele legislative.

Respingând pretenția apelantei cu privire la încasarea indemnizației unice pentru activitatea în serviciu public timp de 14 ani și 06 luni, instanța de apel a relevat că, Valentina Rusu a solicitat achitarea acestei indemnizații la data de 22 aprilie 2013, adică ulterior încetării raporturilor de muncă, astfel încât în acest caz nu se întrunesc temeiurile legale pentru a determina existența obligației intimatului de plată a

indemnizației respective, făcând trimitere la art. 42 alin. (3) din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public (în redacția în vigoare la data desfacerii raporturilor de muncă cu apelanta).

De asemenea, instanța de apel a mai relevat că, în speță nu se întrunesc temeuri legale pentru adjudecarea în beneficiul apelantei a indemnizației prevăzute de art. 42 alin. (6) din Legea enunțată, pe motiv că, aceasta se achită doar în caz de lichidare a autorității publice, de reducere a efectivului de personal sau de lichidare a funcției publice, însă apelanta a fost eliberată din funcție pentru comiterea repetată a unei încălcări disciplinare și nu pentru reducerea funcției deținute de aceasta.

Respingând pretenția apelantei cu privire la încasarea a 0,1 la sută din sumele neplătite în termen pentru fiecare zi de întârziere, instanța de apel a constatat că, intimatul nu deține care restanțe salariale față de apelantă și, prin urmare, aceasta nu poate beneficia de compensația prevăzută de art. 330 din Codul muncii, or, o astfel de compensație se încasează doar în cazul în care angajatorul nu a achitat cu vinovăție angajatului drepturile salariale, condiție ce nu se regăsește în prezenta cauză.

Instanța de apel, respingând pretențiile apelantei cu privire la repararea prejudiciului material și moral, a constatat lipsa unei fapte ilicite ce ar fi fost comisă de intimat în privința apelantei, precum și lipsa unei legături de cauzalitate între pretinsele prejudicii materiale și morale invocate de apelantă, legate de imposibilitatea angajării în altă funcție și neachitarea drepturilor salariale.

La data de 22 mai 2017, Valentina Rusu și reprezentantul acesteia, avocatul Olga Stoianova au declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și emiterea unei noi hotărâri cu privire la admiterea acțiunii.

În motivarea recursului au indicat că, decizia instanței de apel este neîntemeiată, deoarece instanța de apel a interpretat eronat normele de drept material și a apreciat eronat circumstanțele cauzei, fapt ce a dus la soluționarea greșită a cauzei și la încălcarea drepturilor fundamentale ale recurenteii.

Menționează că, în ceea ce privește pretenția cu privire la încasarea restanțelor salariale pentru exercitarea funcției de șef al Secției reglementare tehnică în perioada 01 aprilie 2012-24 august 2012, art. 18 alin. (1)-(5) din Legea privind sistemul de salarizare a funcționarilor publici stipulează că, începând cu 01 aprilie 2012, salariile de funcție ale funcționarilor publici se vor stabili în mărimile specificate în anexa nr.1, conform gradelor de salarizare corespunzătoare funcțiilor publice incluse în statele de personal ale autorităților publice.

Consideră că, recurenta întrunește toate condițiile de stabilire a salariului conform normei menționate și nu poate fi imputat ultimei neemiterea a careva act administrativ, or, în actul menționat urma să fie doar fixate gradele și treptele de salarizare prevăzute de Legea enunțată.

De asemenea, consideră că, instanța de apel greșit a interpretat norma citată, fiind pusă în sarcina recurenteii necesitatea de a proba emiterea a careva act administrativ cu referire la art. 118 CPC RM și art. 328 din Codul muncii și ca urmare, acesteia i-a fost încălcat dreptul fundamental la remunerarea muncii prestate, inclusiv dreptul de

proprietate consfințit de Constituția RM și ocrotit de prevederile Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

Susțin că, în ceea ce privesc pretențiile cu privire la încasarea salariului pentru suplinirea funcției de șef al Serviciului standardizare în perioada 24 decembrie 2009-24 august 2012 și funcției de șef al Direcției reglementare tehnică și standardizare în perioada 12 noiembrie 2011-24 august 2012, cât și încasarea salariului restant pentru funcția de șef al Secției reglementare tehnică în perioada 01 aprilie 2012- 24 august 2012, prin referința depusă de intimat, s-a confirmat că în perioadele respective, recurenta a îndeplinit lucrările în volum deplin pentru funcțiile suplinite, fapt confirmat și prin materialul probatoriu anexat la dosar, cum ar fi, înscrisurile din carnetul de muncă, statele de personal care confirmă lipsa angajaților în secțiile respective, cu multiple confirmări de executare de către recurentă a lucrărilor, care sunt în sarcina lucrătorilor absenți, inclusiv procesele-verbale ale ședințelor de lucru de pe lângă minister, multiple scrisori, note informative înaintate conducerii intimatului, cât și reglementările tehnice publicate în Monitorul Oficial al RM în perioada 23 aprilie 2010-23 martie 2012.

Afirmă că, în cadrul examinării cauzei reprezentantul intimatului a recunoscut volumul de lucru suplimentar executat de recurentă, nefiind efectuate achitățile pentru munca prestată.

Consideră că, instanța de apel eronat a interpretat prevederile legale, ce urmau a fi aplicate la examinarea pretenției cu privire la încasarea de la intimat a sumei de 3341.90 lei pentru activitatea recurente în calitate de secretar al Comitetului Tehnic de Standardizare CT-29 „Comunicații electronice” și neîntemeiat a respins această pretenție, or, au fost prezentate probe, care confirmă lucrul efectuat de recurentă.

Relevă că, au fost interpretate eronat și prevederile legale la examinarea pretenției cu privire la încasarea indemnizației unice pentru activitatea în serviciul public timp de 14 ani și 06 luni, fiind emis de intimat ordinul nr. 29p din 18 iunie 2012 și fiind depusă de recurentă la data de 25 iulie 2012 cererea, prin care a solicitat achitarea indemnizației unice și a indemnizației de șomer, în temeiul art. 42 alin.(6) din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, care a fost ignorată de către instanțele judecătorești.

La data de 12 iulie 2017, Ministerul Tehnologiei Informației și Comunicațiilor a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe.

În motivarea recursului a indicat că, decizia instanței de apel este neîntemeiată și ilegală, fiind pronunțată cu încălcarea normelor de drept material și procedural.

Menționează că, la data de 13 august 2015, Valentina Rusu s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Tehnologiei Informației și Comunicațiilor cu privire la încasarea restanțelor salariale.

Susține că, conform art. 355 alin.(1) lit. b) din Codul muncii, cererea privind soluționarea litigiului individual de muncă se depune în instanța de judecată în termen de 3 ani de la data apariției dreptului respectiv al salariatului, în situația în care obiectul litigiului constă în plata unor drepturi salariale, iar conform art. 272 alin. (1) din Codul civil, termenul de prescripție extinctivă începe să curgă de la data nașterii dreptului la

acțiune. Dreptul la acțiune se naște la data când persoana a aflat sau trebuia să afle despre încălcarea dreptului.

Afirmă că, intimata a aflat de presupusa achitare a salariului la data când a început să suplinească funcțiile de șef al Serviciului standardizare și șef al Direcției reglementare tehnică și standardizare.

Relevă că, intimata a aflat despre activitatea în funcția de secretar în cadrul Comitetului Tehnic și Standardizare și Metrologie CT29 „Comunicații electronice” la data de 01 februarie 2010, conform hotărârii Institutului Național de Standardizare și Metrologie nr. 281-ST din 01 februarie 2010.

Invocă că, în cererea de chemare în judecată se solicită încasarea salariului restant pentru suplinirea funcției de șef al Serviciului standardizare în perioada 24 decembrie 2009-24 august 2012 și a funcției de șef al Direcției reglementare tehnică și standardizare pentru perioada 12 decembrie 2011-24 august 2012, respectiv, termenul limită de adresare în instanța de judecată este 23 decembrie 2012 și, respectiv, 11 decembrie 2014.

Mai invocă că, referitor la achitarea salariului pentru activitatea de secretar al Comitetului Tehnic de Standardizare CT29 „Comunicații electronice”, termenul limită de adresare în instanța de judecată este 31 ianuarie 2013.

Declară că, este cert faptul că, intimata, depunând cererea de chemare în judecată la data de 13 august 2015, a omis termenul prevăzut la art. 355 alin. (1) lit.b) din Codul muncii.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau deciziei integrale.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursurile au fost declarate în termen, or, din materialele cauzei nu poate fi stabilit cu certitudine momentul comunicării deciziei contestate pentru a determina respectarea termenului de declarare a recursului.

La data de 11 august 2016, Valentina Rusu a depus referință la recursul declarat de către Ministerul Tehnologiei Informației și Comunicațiilor, solicitând respingerea recursului ca fiind inadmisibil, admiterea recursului declarat de către Valentina Rusu, casarea deciziei instanței de apel în partea respingerii cererii de chemare în judecată și emiterea unei noi hotărâri în această parte de admitere integrală a acțiunii.

Examinând temeiurile recursurilor în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursurile sunt inadmisibile din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;

d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursurile declarate de către Valentina Rusu și reprezentantul acesteia, avocatul Olga Stoianova și de către Ministerul Tehnologiei Informației și Comunicațiilor nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele invocate în recursuri nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează și faptul că, procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Totodată, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că, conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Asito versus Republica Moldova, 10 iulie 2001, Meyer versus Germania, 22

martie 2016), pe când în recursurile declarate de către Valentina Rusu și reprezentantul acesteia, avocatul Olga Stoianova și de către Ministerul Tehnologiei Informației și Comunicațiilor, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Astfel, din considerentele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursurile declarate de către Valentina Rusu și reprezentantul acesteia, avocatul Olga Stoianova și de către Ministerul Tehnologiei Informației și Comunicațiilor ca inadmisibile.

În conformitate cu art. art. 269-270, 431 alin. (2), 433 lit. a), art. 440 alin. (1) CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursurile declarate de către Valentina Rusu și reprezentantul acesteia, avocatul Olga Stoianova și de către Ministerul Tehnologiei Informației și Comunicațiilor se consideră inadmisibile.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Iulia Sîrcu

Judecătorii

Luiza Gafton

Mariana Pitic